

Реферат на тему: "Джонатан Свіфт"

Джонатан Свіфт

Реферат з світової літератури

ДЖОНАТАН СВІФТ (1667-1745)

Джонатан Свіфт народився в ірландському місті Дубліні. У 1682 році він надійшов у коледж. У цьому навчальному закладі основним предметом було богослов'я, по Свіфт із великим захопленням читав поеми, романи і книги по історії. Тому він із працею в 1686 році закінчив коледж.

У 1689 році Свіфт став секретарем знатного родича Вільяма Темпля. Темпл був знаком з багатьма англійськими письменниками і складав сам добуток різних жанрів. Його маєток Мур-парк часто відвідували поети і літератори.

"Казка про бочок"

Живучи в Мур-парке, Свіфт працював над "Розповідь який про бочок" (видана в 1704 році) — добутком, спрямованим проти основних релігійних систем, розповсюджених у Європі.

В часи Свіфта вираження "казка про бочок" позначало безладдя. Так називали і нескладні історії. "Казка про бочок" Свіфта в композиційному відношенні мозаїчна, розбита не на глави, а на розділи, у ній багато передмов і відступів від основного сюжету.

Свіфт свої погляди, думки й оцінки висловлює в "Передмові автора", у "Присвяті книгопродавця", у звертанні "Книгопродавця до читача", у "Присвятному посланні його королівській високості принцу потомству" і в міркуваннях про критика.

Вираження "казка про бочок" мало й інше, цілком реальне значення. В англійських моряків існував своєрідний звичай. Якщо вони зустрічали під час плавання кита, то, щоб відвернути його увагу від корабля, моряки кидали в океан порожні бочки.

Свіфт релігійні системи свого часу вважав порожніми бочками і вирішив висміяти їхніх захисників. В основу сюжету він поклав відому легенду про батька і трьох синів. Але вона під його пером придбала інший ідейний зміст і перетворилася в різку сатиру на церкву. Батько, умираючи, заповідав своїм синам Пітеру, Мартінові і Джеку три каптани і просив не переробляти їх.

Сім років брати строго виконували цей завіт, але потім, захоплені модою, прикрасили каптани аксельбантами і галунами. Заповіт вони тлумачили криво і навскіс і цим виправдували свої вчинки.

Мартін і Джек, згадавши про заповіт батька, вирішили привести каптани в первісний вид. Зриваючи прикраси, Мартін не зашкодив свого каптана, а Джек зіпсував його. Так, прибігаючи до алегорії, Свіфт осміював католиків і кальвіністів.

"Казка про бочок" — добуток алегоричне. В образі Пітера автор осміяв апостола Петра, представника католицизму, у Мартіні читачі дізнавалися Мартіна Лютера — засновника протестантизму, у Джекові — Джона Віклефа — керівника англійської

церкви. Батько ж їх — символ християнства. Свіфт створив типові образи представників цих релігійних систем.

Старший брат Пітер за безцінь придбав материк і, продаючи його по шматках, розбагатів. Він став надмірно честолобним і гордої. Пітер носив три капелюхи, надягнуті одна поверх іншої (так пародійно Свіфт осміював папську тіару). Він винайшов засіб від глистів (натяк на відпущення гріхів), універсальний розсіл-маринад (свята вода), створив шептальню (сповідальню) і розмножував буйволів (папські булли). Брати повинні були цілувати йому ноги, як роблять католики при зустрічі з папою. Незважаючи на це, Пітер вигнав їх з будинку.

Свіфт намалював і огидний образ Джек-кальвініста. Джек без каяття совісті робив підлі вчинки, але перед цим "ставав на коліна, заковчував ока і починав молитися". Він ненавидів яскраві фарби, музику; йому далекі були шляхетні людські прагнення.

Мартін-протестанта автор описав більш м'якими фарбами. Свіфт вважав протестантизм, у порівнянні з іншими релігійними плинами, менш безглуздою системою.

У свій час ідейний зміст свіфтовського памфлету розкрив Вольтер. "Свіфт,— писав він,— висміяв і своїй "Казці про бочок" католицтво, лютеранство і кальвінізм. Він посилається на те, що не торкнувся християнства, він запевняє, що був виконаний поваги до батька, хоча пригостив його трьох синів сотнею різок; але недовірливі люди знайшли, що різки були настільки довгі, що зачіпали і батька".

Свіфт у своєму творі виступив не тільки проти релігії. У "Казці про бочок" письменник з ненавистю засудив і весь суспільний лад Англії того часу. "Ми живемо в підступний час",— писав він. Свіфт категорично стверджував, що "шахрайство і безвір'я панують, як епідемія, як віспа". Його памфлет — це гірка і зла сатира на багатих, влада імущих, на захисників англійської соціально-політичної системи.

Свіфт іноді направляв свою сатиру і на конкретних облич. Так, він осміяв у своєму памфлеті слугу двору, письменника Джона Драйдена, офіційного критика й археолога Томаса Раймера і філолога Ричарда Бентлі.

Свіфт рішуче засуджує війни і сатирично пише про один государя-воїна, що тридцять років брав і втрачав різні міста. Йому були ненависні і філософи-схоласти, що підганяли різноманітний, складний світ "під свою довжину, ширину і височину". Свої ідеї і думки Свіфт виражає різними художніми засобами. Він часто прибігає до пародії, гротеску і гіперболі.

Лексика Свіфта дуже багата і різноманітна. Він майстерно використовує мову свого народу, релігійну, філософську і наукову термінологію.

У 1697 році Свіфт створив новий твір (опубліковане в 1704 році) — "Битву книг. Повна і щира розповідь про битву, що вибухнула в минулу п'ятницю між древніми і новими книгами в Сент-Джеймековій бібліотеці". Цей памфлет пронизаний життєстверджуючими ідеями, насичений почуттям справжнього замилювання творчістю людського генія.

Публіцистика

У 1701 році Свіфта призначили священиком в ірландське містечко Ларакор. У цей період він писав переважно публіцистичні добутки. Свіфт вважав, що в них він може ясно висловити свої погляди.

Його робота "Про розбрати в Афінах і Римі" (1701), незважаючи на те, що в ній, здавалося б, автор описував політичну боротьбу далеких часів, була пронизана ідеями сучасності. Свіфт, власне кажучи, у ній захищав партію вігів.

У "Альманасі пророкувань на 1708 рік" письменник викрив віщунів, містику і віру в не пояснені явища в природі і житті людини. Цей памфлет — сміливий виклик середньовічному мракобісню.

В ті роки в Англії популярністю користувався віщун-астролог Партрідж. Він займався гаданням і випускав альманахи пророкуванні. Наївні люди вірили йому.

Свіфт був раціоналістом, він добре знав, що всі пророцтва Партріджа позбавлені всяких розумних основ і вирішив викрити його махінації у своєму "Альманасі пророкувань на 1708 рік", що видав під вигаданим ім'ям Ісаака Бікерстафа.

У ньому Свіфт пророкував, що 29 березня 1708 року вмере сам Партрідж, а в квітні спалахне повстання пригнобленого народу, у липні ж будуть розгромлені релігійні фанатики і, нарешті, у вересні "пухлини на ногах папи римського, заподіявши йому довгі страждання в попередньому місяці, розкриються, утворяться виразки й омертвіння тканин, він умре 11 числа".

Партрідж виступив з публічною заявою про те, що він не збирається вмирати і буде жити довгі роки.

Свіфт відповів йому дотепним памфлетом "Виконання першого пророцтва містера Бікерстафа", у якому знову осміяв Партріджа, і, пародіюючи мову провісника, від його ж імені засудив підле ремесло віщуна. Сам Партрідж в цьому памфлеті говорить про себе: "Я жалюгідний, нещасливий невіглас, навчений тільки підлому ремеслу".

Ці памфлети Свіфта не тільки викривали конкретного ошуканця, але вони мали і більш глибокий зміст. У них він наносив точно розраховані удари по містиці, наївній вірі в чудеса і зло осміював баєчки про "пророків" і провісників, наділених нібито особою інтуїцією і божественним дарунком провидіння.

У творі "Поводження союзників і минулого міністерства в дійсній війні" (мова йшла про війну за іспанську спадщину, що у ті роки Англія вела з Францією). Свіфт не тільки прямо виражає своє розчарування в політиці партії вігів, але і змело засудив загарбницькі війни. Свіфт затверджував, що такі війни є нещастям для народу. Памфлет викликав величезний інтерес. Друге видання цього твору було розкуплено за чверть години.

У цей же час Свіфт із приходом до влади торіїв стає одним з керівних політичних діячів і редагує їхній друкований орган "Дослідник".

У 1714 році Свіфт був призначений настоятелем собору св. Патріка в Дубліні.

Англіїці перетворили Ірландію, власне кажучи, у свою колонію і безсоромно грабували жителів цієї країни. Вони гальмували її промисловий розвиток.

Свіфт брав безпосередню участь у боротьбі ірландців за свою волю і змело

відстоював суверенні права закабаленого народу. Він добре знав, у яких нелюдських умовах жили ірландські селяни і батраки. Свіфт ще в дитинстві спостерігав картини приголомшливої убогості. Він вирішив привселюдно виступити в захист своїх земляків і своєї батьківщини.

Свіфт у 1720 році написав сміливий твір "Пропозиція про загальне вживання ірландської мануфактури". У ньому він наполягав на індустріальному прогресі Ірландії і рішуче засуджував експансію Англії. Тут він своєрідно інтерпретував античний міф про Арахне і Палладе. Паллада перетворила кравчиню Арахну в павука, що з тих пір ткала килим зі своїх нутрощів. У зображенні Свіфта Арахна була Ірландією, а Паллада — Англією. Памфлет видали анонімно. Англійський уряд за розкриття аноніма обіцяло нагороду в 300 фунтів.

У 1724 році вийшли у світло "Листи сукнороба". У цьому памфлеті Свіфт від імені дублінського торговця виступив проти афериста Вуда, що одержав право чеканити неповноцінну монету для Ірландії, і його заступників. Він призивав до рішучого бойкоту фальшивої монети Вуда, викриваючи витівки цього фінансиста: "Вуд зі зграєю його ливарів і мідників чеканять собі монету доти, поки не залишиться в королівстві жодного старого чайника; нехай вибивають її зі старої шкіри, із глини, чи вуличного бруду, нехай дають своєму бруду яку-небудь назву, гінеї або ліарда, нам немає справи до того, як розпорядяться з цим він і його зграя співробітників; але сподіваюся і навіть переконаний, що усі до останньої людини, ми твердо зважилися не мати ніякої справи ні з ним, ні з його товаром".

У "Листах сукнороба" отруйно викриваються не тільки шахрайські витівки Вуда, але і вся система експлуатації народу продажними сквайрами і лордами. Свіфт у своєму добутку, власне кажучи, призивав ірландців до повстання проти поневолювачів-англійців.

Уряд марно намагався розправитися з небезпечним для нього автором. Ірландські бідняки зі своєї ініціативи створили загін по охороні улюбленого письменника. "Листи сукнороба" користалися величезною популярністю. У багатьох ірландських селищах і містах створювалися "Клуби сукноробів".

Особливо в різкій сатиричній манері написані перший і четвертий листи. Свіфт називає Вуда шахраєм, "незначною твариною". Містер Вуд — "англієць, у нього є впливові друзі, і він, очевидно, відмінно знає, кому варто дати хабар, для того щоб той шепнув іншим, котрі зможуть замовити слівце перед королем...". Король не краще своїх наближених. Адже він роздає посади правителям і своїми прислужникам — лорду Берклі, графу Пемброку, графу Берлінгшону.

Свіфт із ненавистю відзивається і про англійських поміщиків, що, стягував величезну оренду з фермерів, навантажують цілі візки знеціненою монетою.

"Листи сукнороба" — гнівний і сміливий добуток. Воно наповнено сарказмом, іронією, і в той же час у кожному рядку цього памфлету автор виражає гаряче, щире співчуття нещасливому ірландському народу.

"Подорожі Гуллівера"

У 1714 році Свіфт почав писати всесвітньо-відомий роман "Подорожі в різні віддалені країни світу Лемюеля Гуллівера, спочатку хірурга, а потім капітана декількох кораблів" і закінчив його в 1726 році.

У "Подорожі Гуллівера" Свіфт намалював строкату панораму соціального життя Англії першої чверті вісімнадцятого століття. Фантастичні пригоди героя, його подорожі по незвичайних країнах в основі своєї реальні і розкривають "живе життя", непривабливу дійсність Англії тох років.

У першій частині — "Подорож у Ліліпутію" — описані пригоди Гуллівера в Ліліпутії. Жителям цієї держави, незважаючи на те, що вони мізерно малі, властиві всі пороки "нормальних людей".

Ліліпутія — це свіфтовська Англія в мініатюрі, країна деспотизму. Король Ліліпутії усього на один ніготь вище своїх підданих, але він рахував себе володарем всесвіту. Свіфт показав недоліки деспотичної системи правління і висловив по тому часу "блюзнірську" думку про те, що монархія не богом установа, а створена імушим класом, дворянством.

У Ліліпутії заохочуються доноси, провокації й арешти. Міністри повинні виконувати волю монарха, а тому що бажання короля часто мінялися, те вони задовольняли його капризи зі спритністю акробатів. Таких міністрів-акробатів і зобразив Свіфт при дворі правителя Ліліпутії.

У Ліліпутії представники політичних партій видумували програми і прагнули переконати наївних простаків, що вони захищають визначені принципи. На справі партійні діячі займалися базіканням. Під партіями ліліпутів Свіфт мав на увазі вігів і торіїв.

Релігійні війни, у той час часто спалахують у європейських країнах, приносили народам нещастя і страждання. Свіфт осміяв ці нескінченні баталії в сценах, що описує бої "тупоконечників" з "гостроконечниками". "Тупоконечники" розбивали яйце з тупого кінця, а "гостроконечники" — з гострого, але незважаючи на таке сміховинне розходження між ними, вони люто ненавиділи один одного. І ця ненависть стала причиною згубної війни.

Загальна атмосфера сваволі, підлабузництва і жорстокості, що панує в Ліліпутії, відбиває реальні картини життя англійського суспільства на початку XVIII століття.

В другій частині роману — "Подорож у Бробдінгнєг", у країну велетнів,— Свіфт намагається викласти свою теорію зробленого суспільства, побудованого на розумних принципах.

Країна Бробдінгнєг у зображенні Свіфта — країна "природних" людей, який править освічений добрий король, супротивник воєн і прихильник світу. Коли Гуллівер розповідає йому про свою батьківщину і без збурювання й обурення повідомляє про династичні війни, корупцію, політичні інтриги, король Бробдінгнєга заявляє, що історія батьківщини Гуллівера— це "купка змов, смут, убивств, побиттів, революцій і висилок, а жителі Англії уражені невиліковними хворобами: жадібністю, лицемірством, віроломством, жорстокістю, заздрістю, сластолюбством і злістю".

Гуллівер був здивований мовою короля. Він не зрозумів, чому його розповідь про звичайні явища і події так обурих цього дивного володаря. Гуллівер, щоб вислужитися перед королем Бробдінгнега, порадив йому зміцнити свою владу за допомогою пороху, рушниць і гармат. Король відкинув цю пропозицію і заявив, що війни викликає тільки "злісний геній, ворог роду людського".

Третя частина роману — "Подорож у Дануту, Бальніборби, Лаггнегг, Глаббдобдріб і Японію" — свідчить про еволюцію політичних поглядів Свіфта і виражає його відношення до науки. До цього часу він уже розчарувався в освіченій монархії і свої критичні думки з цього приводу висловив у главі, що описує школу політичних прожекторів, діяльність яких довела країну до повного зубожіння і руйнування.

Більшість лапутян, що живуть на літаючому острові, займаються наукою. Один з них усі свої сили й енергію віддав рішення абсурдної проблеми. Він хотів з огірків витягти сонячні промені. Інший учений невтомно працював над проектом, здійснюючи який можна було би будинок будувати не з фундаменту, а з даху. Третій теоретик вирішував не менш абсурдну задачу — він прагнув екскременти перетворити в продукти харчування,

Свіфт ненавидів середньовічний обскурантизм, догматиків, вчених-схоластів і прожекторів. Своє відношення до них він чітко виразив у "Подорожі в Лапуту".

Монархію і дворянство Свіфт особливо різко викрив у главі, присвяченій країні чарівників — Глаббдобдріб. Чарівники, за бажанням Гуллівера, показують йому історію людства. Перед ним пропливають картини, що малюють різні історичні епохи, він бачить засідання римського сенату й англійського парламенту. Але якщо в римському сенаті збиралися герої і напівбоги, то в англійському парламенті місця зайняли злодії, грабіжники і бешкетники.

Свіфт зі збурюванням пише про те, як знатним привласнювалися титули. Вони одержували їхній тільки за те, що займалися звідництвом, содомією, кровозмішенням і робили інші огидні злочини.

Свіфт облачав не тільки монархів, феодалів, попів, але і різко відзивався про англійську буржуазію. З презирством і ненавистю говорив він про торгашеські і загарбницькі прагнення представників цього класу і викривав їхній безмежний цинізм. Письменник широко і гаряче любив народ. Він затверджував, що англійські селяни відрізняються "простотою вдачі, їжею, одягом, чесністю в торгівлі, справжньою волелюбністю, хоробрістю і любов'ю до батьківщини". У цей час Свіфт стає справжнім республіканцем. Тому він захоплювався мужньою боротьбою Брута за республіканські ідеали і, зображуючи його, підкреслював, що в Брута шляхетне обличчя, палке серце, наповнене ненавистю до тиранів.

В останній частині роману — "Подорож до гуїгнгнмам" — Свіфт ще раз звернувся до зображення англійського суспільства, що роздирається соціальними протиріччями.

З гірким і гнівним почуттям Свіфт, описуючи огидних звіроподібних людей іеху, обрушується на недоліки свого суспільства.

Іеху, нащадки здичавілої англійської пари, закинутої катастрофою в країну

гуїґнґмгов, коней, наділених розумом і які володіють мовою,— повні пороків, властивих представникам англійської аристократії і буржуазії. Вони жадібні, заздрі, жорстокі, серед них процвітають корисливість, підлабузництво, лицемірство й егоїзм. Іеху люблять золото. Всі вони власники. Письменник чорними фарбами малює їхні суспільні відносини. Розбрати, бійки — часті явища в їхньому житті. Картина, намальована Свіфтом, була настільки похмура і безвихідна, що багато хто обвинуватили його в людиноненависництві. Але це твердження не відповідало істині. Свіфт дійсно, особливо до кінця життя, дивився на багато явищ песимістично, але він ніколи не відносився з ненавистю до людства, завжди вірив у духовні і моральні сили народу і до кінця свого життя боров за розкріпачення людей від влади деспотизму.

Художні особливості роману

Роман "Подорожі Гуллівера" — вершина творчості Свіфта, зразок методу реалістичної фантастики, характерної для багатьох письменників епохи Відродження. Глибокий ідейний зміст роману містить багату художню форму, у фантастичному виді якого відображає сучасне Свіфтом громадське життя Англії. Новаторство Свіфта полягало в тім, що усі фантастичні елементи роману, усі гіперболи і контрасти лише підкреслювали реалістичну основу твору. У самих неймовірних картинах у Свіфта завжди закладена внутрішня правда. Свіфт використовує їх для вираження визначених ідей.

Письменник уміє точно зображувати ціле і часткове. Фантастика Свіфта графічно ясна і сухувата. Опис подорожі Гуллівера часто нагадує протокольний запис і звичайні замітки в будь-якому судовому журналі.

Усі сатиричні образи, створені Свіфтом, узагальнені. У них немає нічого випадкового, часто, вони виражають тільки самі істотні риси. Свіфт майже не описує ніяких побутових подробиць і його зовсім не цікавить приватне життя героїв роману. Їхня психологія, емоції, вчинки розкриваються в соціально-політичному аспекті.

Світогляд, моральні принципи Гуллівера письменник виявляє в різному соціальному середовищі. Для цього він переселяє його в різні суспільні умови. У країні ліліпутів Гуллівер самовпевнений і відчуває свою перевагу над жалюгідними пігмеями. Виявляючи тут свою спритність і енергію, він стає почесною людиною. Потрапляючи в оточення велетнів, він утрачає свою самовпевненість, але швидко пристосовується до нових умов. Тільки прочитавши весь роман, читач пізнає в цілому складний, іноді суперечливий образ Гуллівера.

Свіфт часто прибігає до гіпербол і гротеску, але він завжди дотримує пропорцій. Так, ліліпути в дванадцять разів менше людей, і тому усе, що їх оточує, відповідає цьому масштабу. Велетні, навпаки, у дванадцять разів більше людей, і Свіфт, описуючи країну, у якій вони живуть, строго дотримує такої пропорції.

Свіфт гранично згущає пейзажні описи. Зображуючи природу Ліліпутії, він відразу підкреслює характерні деталі ландшафту. Тут усе малих розмірів, тому і трава шовковиста, але низька. Навпаки, у країні велетнів — високі трави і надзвичайно широкі дороги. А в країні гуїґнґмгов пейзаж наполегливо нагадує про те, що тут

повинні жити коні.

Свіфт — письменник лаконічний. Він любить стиснуті характеристики, афористичні фрази, точні метафори й епітети. Він ворог усякої балакучості, патетичній захопленості і порожній декламації.

"Подорожі Гуллівера" по своїх ідейно-художніх якостях — один із самих значних добутків реалістичної літератури англійської Освіти, його високо цінували Чернишевський, Тургенєв і Горький. Вольтер же розцінював сміх Свіфта як могутній засіб політичної боротьби.

Поселення роки життя

У 1729 році Свіфт опублікував "Скромну пропозицію про дітей ірландських бідняків". Це сумний і гнівний твір. Свіфт пише: "Смутне видовище вразить усякого, хто побажає відвідати це велике місто або проїхати по селах: на вулицях, на дорогах, у дверей халуп — скрізь старчихи, кожна в супроводі трьох, чотирьох чи шести дітей, покритих лахміттям й осаджуючих усякого зустрічного проханням про милість".

Свіфт не знав, як допомогти цим нещасливим створінням, і по-цьому саркастично радив багатим і владу імушим учинити розправу над дітьми бідняків. Убивши крихіток, спекулянти, комерсанти і ділки, продаючи їхні трупи, можуть дістати величезний прибуток. Адже з м'яса дітей можна готувати рагу; з їхньої шкіри робити рукавички, а з волосся — матраци. Так нещадно і зло викривав Свіфт жорстоке відношення правлячої кліки, знаті і багатіїв до нещасливих і знедолених дітей бідняків. Своє співчуття до ірландського народу Свіфт виразив і в іншому своєму добутку "Про нинішнє сумне положення Ірландії" (1735).

Памфлети Свіфта, написані в останні роки життя, були жагучими, правдивими, різкими викриттями соціальної несправедливості і пороків.

У "Щирій і правдивій розповіді" Свіфт у пародійному плані викриває огидні вдачі представників різних професій. Лектор Уінстон заявив юрбі своїх слухачів, що земна куля незабаром повинна зіштовхнутися з кометою і тоді всі люди загинуть. Паніка обуяла попів, банкірів, фрейлін, лікарів, акторів і письменників.

Ця жахлива звістка подіяла на всіх позитивно. Письменники відмовилися від своїх поганих, нікому не потрібних книг, фрей-ліпи — від замовлень на пишні плаття, лікарі перестали торгувати ліками, а актори повірили в бога.

У сатиричних добутках останнього років Свіфт не тільки створював узагальнені образи, але і висміював представників влади, мужньо викривав, не боячись гонінь, самих високопоставлених осіб. У "Короткій характеристиці його світлості графа Томаса Уортона, віце-короля Ірландії" він намалював сатиричний портрет цього вельможі. Томас Уортон у його зображенні був грубою і розбещеною людиною. Свіфт так писав про цього державного діяча: "Він людина без почуття сорому або честі, як є люди без почуттів нюху".

У "Серйозному і корисному проекті пристрою притулку для невиліковних на загальну користь усіх підданих його величності" він іронічно рекомендував створити притулок для дурнів, шахраїв, писак, брехунів, розпусників, скнар і сутяг. Багато

знайомих Свіфта характеризували його як роздратовану, жовчну людину і називали "божевільним попом". Літературознавці, що досліджували "Щоденники для Стелли" (писав він їх для своєї дружини), розвіяли цю легенду. Сторінки своєрідної сповіді Свіфта розкривають його ніжну, мрійливу душу, полум'яне і чуйне серце.

Свіфт був людиною широких, прогресивних поглядів, дивного таланта, невичерпної енергії.

В останні роки життя Джонатан Свіфт, незважаючи на важку хворобу, продовжував свою творчу діяльність. Ще в 1731 році він написав поему "На смерть доктора Свіфта". Хоча вона написана на трагічну тему, Свіфт і в ній зберіг вірність своєму сатиричному таланту й іронічно описав, як сприймуть звістка про його смерть письменники: Арбетнот буде сумувати лише один день, Гей — тиждень, а Піп — місяць.

Свіфт навіть під час важкої хвороби не втрачав бадьорості духу. Відомий англійський поет, автор знаменитого збірника "Нічні думи", Юнг згадував про свою прогулянку зі Свіфтом. Це було восени. На дорозі вони побачили в'яз з пожовтілою кроною. Свіфт, подивившись на дерево, сказав Юнгу: "Так само от і я почну вмирати — з голови".

Свіфт вмер у 1745 році. На могильному пам'ятнику висічена епітафія, складена ним самим: "Жорстоке обурення не може більше мучити його серце. Іди, подорожанин, і, якщо можеш, наслідуй ревного поборника мужньої волі".